

DESFER L'ORGULL

Extret de <http://deshacerelgenero.blogspot.com>

Bé companys,

Tots nosaltres busquem, en algun moment, sentir-nos part d'alguna cosa. Durant l'adolescència, res ens importa més que aconseguir ubicar-nos en algun col·lectiu social, tribu urbana, i deixar en mà d'aquest estereotip la tasca de pensar per nosaltres. Davant la inseguretats, lo fàcil resulta refugiar-se en lo conegut, i deixar-nos guiar per uns esquemes simples.

Qualsevol 'undoing' que es precisi s'ha sentit, en algun moment, atret per la idea de que els homosexuals són una comunitat, una d'aquestes tribus urbanes, a les que es pertany i que ens poden guiar durant aquests anys d'adolescència: sóc gai, aquesta serà la meua forma d'actuar, aquest barri pel qual sortir, aquesta forma de vestir, aquesta música per escoltar. Com la resta de col·lectius estereotipats, és un esquema simple en el que se'ns donen respostes a preguntes que no podem evitar en l'adolescència, sobretot tenint en compte que a cada una d'aquestes tribus se li assigna una filosofia de vida. I igual que els pantalons amples són de raperos, i les jaquetes de cuir pels heavies, lo homosexual s'inclou dins d'aquesta categoria: es pretén i es perpetua, una identitat gai. Inclús, a Nordamèrica, els col·lectius LGTB reivindiquen que els homosexuals són el tercer gènere.

Si la meua tasca de desfer el gènere ja semblava difícil quan n'hi havia dos, no em fa cap gràcia haver de desfer-ne tres. Si pretenem alliberar a les persones dels estereotips i prejudicis que pateixen a causa del seu sexe, no podem portar lo homosexual a crear un altre gènere propi. Assumit des de fa temps que el gènere és una construcció social, quin sentit té crear-ne un altre?

Hi ha una expressió de Judith Butler que voldria citar: "El matrimoni gai. O com desitjar el desig de l'Estat". Per suposat, estic a favor de qualsevol mesura que porti a la igualtat, per la qual cosa defenso el matrimoni gai. Però l'autora no deixa de tenir raó: si l'Estat aconsegueix que aquest sigui el nostre desig, deixem de demanar altres coses. Es centra el debat en lo gai i s'allunya d'un dels seus objectius fonamentals: el matrimoni. Per dir-ho d'alguna manera, si els gais aprecien el matrimoni, inconscientment, deslegitimen altres formes de vida. Com digué Zerolo, la "tripella". Es deslegitima al pare solter, a la idea de la comuna feliç amb nens, i es reitera el que fou una construcció social també (el matrimoni mateix), que començava a ser qüestionada.

Ara s'entén que la igualtat arribarà pels gais quan se'ls concedeixi el seu propi gènere. Gènere: gai. Blau per ells, rosa per elles, arc-íris per l'engendre homosexual. Amb lo binari que som, funcionaria això per fer efectiva la igualtat social? No es percebrà a l'homosexual com l'híbrid? No seria més fàcil enviar a la merda el rosa, el blau i l'arc-íris?

És cert que lo homosexual també és una construcció social, però, per què hem d'assumir-la? És una construcció social jove, ja que degut a la repressió mai hi ha hagut una esfera pública homosexual. És aquest el moment de decidir, volem destruir-la o volem perpetuar-la? Tenim dues opcions: rescatar l'essència de lo homosexual (persones atretes per persones del mateix sexe), o reiterar una identitat forçada (als gais els agrada portar camises de tirants i escoltar a Alaska).

Els gèneres home / dona, entesos com una dicotomia (tot el que és d'homes no és de dones), provenen d'una construcció social llarga, violenta i tediosa. Desfer-los serà una tasca comparable a la de desfer la Muralla Xinesa amb un cisell. No hauríem, amb lo homosexual, tallar per l'arrel? Aixafar a la termita que ens corcarà a tots (heteros i homos) abans de que sigui tard?

Puc entendre aquesta necessitat de refugiar-se en els estereotips en l'adolescència. Entenc l'alleugeriment que suposa saber, per art de màgia, el què sóc. Però, aquests activistes gais no són uns adolescents. Ja són grandets, com per haver-se emancipat del sostre de la tribu social, i haver començat a pensar per sí mateixos. Que si volem ser diferents, però iguals? Doncs, sincerament, prefereixo que siguem iguals a seques.

Això em porta a una altre pregunta: estant orgullosos, quan ja gaudim d'una igualtat legal, què demanarem ara? Reivindiquem la igualtat social, o estem reiterant precisament la nostra diferència (no som com cap de vosaltres, perquè muntem cabalgates amb tios sense samarreta)? És un dubte que no pretén ofendre a ningú, però que no puc deixar de fer-me. Voldria pensar que, de seguir existint el dia de l'orgull en un món on la igualtat real existeixi, seria com a commemoració de les víctimes del tabú i la repressió sexual. Però siguem honestos, aquest no és l'enfocament que se li ha donat a cap de les cabalgates de l'orgull gai. Hem d'entendre aquesta manifestació com una arma de pressió que funcioni fins que la igualtat arribi. No com a quelcom bo en sí mateix, perquè aleshores més que barrejar-nos amb la resta de la població, seguirem buscant la nostra petita parcel·la del món on no molestem a ningú. I una setmana en el calendari per escoltar drag queens cantant a Mónica Naranjo.